

Forsl. t. L. om Saltvandsfiskeri.

§ 8. For saa vidt en Kommunalbestyrelse finder, at Anlægget af en eller flere offentlige Stier eller Veje, der føre til almindelige Landingspladser for Fiskere, er i den Grad fornødent, at det almene Vel maa siges at fordre slige Anlæg, komme henholdsvis Reglerne i Lov angaaende Gangstier i offentlige Djemed af 4de Juli 1850 og i Lov angaaende Forpligtelse til Jord's Afgivelse til offentlige Biveje af 20de August 1853 til Anvendelse herpaa.

§ 9.

Hvor det formenes Fiskerne (jfr. § 1) at benytte Strandbredden til Ophaling af deres Vaade og til Tørreplads for deres Garn, og mindelig Overenskomst derom ikke opnaas, kunne de forlange Spørgsmaalet, om og hvor en passende Ophalings- og Tørreplads kan anvises, enten paa den udyrkede og for Græs vækst blottede Strandbred, eller, hvor en saadan ikke findes, andersteds i Nærheden af Stranden, afgjort paa deres Befordring ved Kendelse af Strandhynsmænd efter Reglerne i Lov af 23de Januar 1862. Ved Sagens Afgørelse skal det tages under Overvejelse, om der efter de forhaandenværende Omstændigheder er tilstrækkelig Anledning til at opfylde Fiskernes Begæring imod vedkommende Ejers eller Bruger's Vilje, og iagttages, at Affavnet af den Plads, der anvises Fiskerne, ikke forholder dens Ejer eller Bruger større Afbræk eller Ulempe, end uundgaaelig fornødent, og navnlig, at Plads ingen Sinde anvises i nogens Gaardsplads, Have, indhegnet Lyftstov eller lignende Steder. Erstatningen fasthættes, i Mangel af mindelig Overenskomst, for 5 Aar ad Gangen, ligeledes af Synsmændene. Erstatningens Beløb udredes aarlig forud, forinden Pladsen maa tages i Brug. Kun de Fiskere, som have deltaget i Erstatningens Udredelse, ere berettigede til at benytte Pladsen. I Tilfælde, hvor det maa stønnes, at Affavnet af den udyrkede og for Græs vækst blottede Strandbred ikke forholder Ejeren eller Brugeren Afbræk eller Ulempe, bliver ingen Erstatning at tillende. Saavel Ejerne som Fiskerne kunne indanke Synsmændenes Kendelser for Landvæsenkommissionen efter Reglerne i Lov af 23de Januar 1862. Naar 5 Aar ere forløbne, efter at de foran nævnte Sager først ere blevne afgjorte ved Syn eller Landvæsenkommissionens møde, skal det staa saavel Ejeren som Fiskerne eller andre deri interesserede frit for, paa samme Maade at fordre Spørgsmaalene gjorte til Genstand for ny Kendelse.

§ 10.

Fiskeri maa ikke udøves paa saadan Maade, at den frie Sejlads derved hindres eller vanskeliggøres, eller at Sømærker bestadiges eller fornykkes fra deres Plads. Ligeledes er det forbudt, naar Fiskeri afflutes eller afbrydes — dog ikke naar Afbrydelsen sker i kortere Tid for Tørring eller Reparation af Redskab — at lade de dertil benyttede faste Redskaber eller Dele af disse henstaa i en saadan Tilstand eller under saadanne Forhold, at derved kan afstedkommes Fare for Sejladsen eller Hindring for Udøvelsen af Fiskeri.

Naar der ved Sejlads eller Ankring tilføjes et behørigt afmærket og lovligt staaende Fiskeredskab Skade, paahviler Ansvaret derfor Skibet, medmindre dets Fører kan godtgøre, at Skaden er foranlediget ved Nødtilstand eller af anden Grund er ham og Skibsfolket, utilregnelig.

§ 11.

Fiskeri med Trawl er forbudt. Baad eller lignende Redskab, der drages langs Bunden, befæstet til Baad eller